

DR HAB. RAFAŁ ŁUBOWSKI / PROFESOR UCZELNI / UAP
Uniwersytet Artystyczny im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu, Wydział Edukacji Artystycznej i Kuratorstwa, (st. nauk. w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie: sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki), kierownik Pracowni Otwartych Interpretacji Sztuki / Kat. Interdyscyplinarna WEAiK / UAP

Poznań, dn. 22.05.2023 r.

R E C E N Z J A

PRACY DOKTORSKIEJ (Z DZIEDZINY SZTUKI, W DYSCYPLINIE: SZTUKI PLASTYCZNE I KONSERWACJA DZIEŁ SZTUKI), ZREALIZOWANEJ POD OPIEKĄ PROMOTORSKĄ DR HAB. MAGDALENY GRZYBOWSKIEJ ORAZ DR ANNY BUJAK (PROMOTORKI POMOCNICZEJ), JAK RÓWNIEŻ DOROBKU MAGISTRA WOJCIECHA MAŁKA – RECENZJA SPORZĄDZONA W ZWIĄZKU Z PRZEWODEM DOKTORSKIM WYŻEJ WYMIENIONEGO DOKTORANTA, WSZCZĘTYM W DNIU 21 MARCA 2019 ROKU NA RADZIE WYDZIAŁU MALARSTWA I RZEŻBY AKADEMII SZTUK PIĘKNYCH IM. EUGENIUSZA GEPPERTA WE WROCŁAWIU.

ZLECENIODAWCA RECENZJI: AKADEMIA SZTUK PIĘKNYCH IM. EUGENIUSZA GEPPERTA WE WROCŁAWIU (pismo z dnia 24 marca 2023 r. oznaczone numerem porządkowym PKW 15/60/2023). DO ZLECENIA DOŁĄCZONO WSZYSTKIE WYMAGANE DOKUMENTY, MATERIAŁY I DOKUMENTACJE (w wersji papierowej i elektronicznej), NIEZBĘDNE DO NAPISANIA ZAMAWIANEJ RECENZJI, W TYM: ROZPRAWĘ DOKTORSKĄ MGR. WOJCIECHA MAŁKA PT. „NATURA FORM”.

OGÓLNE INFORMACJE O DOKTORANCIE

Pan magister Wojciech Małek urodził się 9 sierpnia 1983 roku w Nisku. W latach 2005-2007 studiował on w Akademii Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (obecny Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie). Poza tym Doktorant jest również absolwentem wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta, w której zrealizował w latach 2007-2012 studia magisterskie na kierunku „Rzeźba” oraz w której stworzył i obronił dyplomową pracę magisterską pt. „Autorskie formy przestrzenne” pod opieką merytoryczną zespołu dydaktycznego w składzie: promotor – prof. Christos Mandzios oraz osoby współpracujące w tym zakresie z ww. promotorem, a więc odpowiednio: ad. Marek Sienkiewicz oraz ad. Magdalena Grzybowska. Należy zaznaczyć, że wspomniana powyżej artystyczna magisterska praca dyplomowa została wyróżniona medalem „za najlepszy dyplom ASP we Wrocławiu”. W latach 2013-2016 mgr Wojciech Małek był zatrudniony na macierzystej Uczelni na stanowisku – technik odlewnik – w pracowni odlewniczej prof. ASP Mateusza Dworskiego. Z kolei od roku 2016 Doktorant został zatrudniony jako asystent w Katedrze Rzeźby i Działań Przestrzennych na Wydziale Malarstwa i Rzeźby wrocławskiej ASP,

gdzie powierzono mu prowadzenie przedmiotu „Podstawy rzeźby”, między innymi, we współpracy z dr. Markiem Sienkiewiczem oraz dr hab. Magdaleną Grzybowską, prof. ASP we Wrocławiu. Obecnie pan Wojciech Małek pracuje na Wydziale Rzeźby i Mediacji Sztuki wrocławskiej ASP. Warto dodać także, że od 2014 roku mgr Małek pracuje również w Zespole Szkół Plastycznych im. Stanisława Kopyścińskiego we Wrocławiu jako nauczyciel rzeźby. Doktorant w swojej twórczości artystycznej oraz w podejmowanej działalności zawodowej – zajmuje się z powodzeniem: rzeźbą, małą formą rzeźbiarską, rysunkiem oraz odlewnictwem artystycznym. W 2019 roku pan mgr Wojciech Małek, mając na swym koncie odpowiedni dorobek twórczy, stworzył przewodnik doktorski na Wydziale Malarstwa i Rzeźby ASP we Wrocławiu, proponując temat pracy doktorskiej „Natura Form” i wskazując na promotorki ww. pracy – dr hab. Magdalenę Grzybowską, prof. ASP we Wrocławiu oraz dr Annę Bujak (jako promotorkę pomocniczą).

OCENA DOTYCHCZASOWEGO DOROBKU ARTYSTYCZNEGO MAGISTRA WOJCIECHA MAŁKA

Pan mgr Wojciech Małek w swojej samodzielnej działalności twórczej, realizowanej już nieco ponad dziesięć lat po ukończeniu przez Niego studiów artystycznych we wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta, koncentruje się przede wszystkim na poszukiwaniach dotyczących rzeźby oraz małej formy rzeźbiarskiej. Poszukiwania te są w zauważalnym wymiarze niekonwencjonalne, chociaż warto też podkreślić, że mgr Małek wiąże je również z bardzo zaangażowanymi i na swój sposób specjalistycznymi próbami warsztatowo-technologicznymi, np. związanymi z odlewnictwem artystycznym czy opracowywaniem odpowiednio preparowanych elementów z blachy stalowej. Wspomniane inwencje i inicjatywy warsztatowo-technologiczne – choć inspirowane pewnymi znanymi już eksperymentami, np. takich artystów jak: Ewerdt Hilgemann czy Andrzej Pawłowski – wnoszą jednak sporo kontekstualnie nowych ujęć, tropów i rozwiązań, które bardzo konstruktywnie wpływają na całą dotychczasową twórczość rzeźbiarską pana Wojciecha Małka, jej wartość, swoistą oryginalność oraz jej zauważalnie bardzo wysoki poziom artystyczny. Biegłość i zaawansowanie warsztatowe nie są jednak jedynym atutem sztuki uprawianej przez Doktoranta, lecz raczej jedną z istotnych jej podstaw, wspartą dodatkowo także przez wrażliwość, wyobraźnię i kreatywność młodego rzeźbiarza. Rzeźbiarza tworzącego najczęściej prace o antyiluzjonistycznym charakterze, które nawet jeśli pokazują pewne motywy znane lub „zapamiętane” z rzeczywistości – w tym także elementy figuratywne – zazwyczaj czynią to w aluzyjny i niedosłowny sposób. Kompozycje rzeźbiarskie magistra Wojciecha Małka można również interpretować poprzez pryzmat współczesnych neosurrealistycznych preferencji twórczych, bowiem konfrontują one w sobie w zaskakujący sposób różne elementy, kreując rezonans emocjonalny u potencjalnych odbiorców oraz dyskretnie zapraszając ich do rozmaitych przemyśleń i refleksji. Co ciekawe jednak, nie mamy w tym przypadku do czynienia z jakimkolwiek „opresyjnym przymusem interpretacji”, co moim zdaniem wzmacnia znacząco wartość prac rzeźbiarskich Doktoranta. Ożywczą jakością dzieł wrocławskiego rzeźbiarza jest również interesujące użycie koloru czy też niekonwencjonalnych materiałów, takich jak na przykład ekoskóra. Arty-

sta śmiało konfrontuje również w swoich kompozycjach przestrzennych surowość wybranych materiałów oraz daleko posuniętą atrakcyjność wizualną zestawianych z nimi kolorowych form i kształtów. Pomimo tego, że mgr Wojciech Małek nawiązuje do pewnych preferencji twórczych ubiegłowiecznej Awangardy, Jego dzieła zawierają w sobie współczesną „aktualność estetyczną” i dystansują się wobec wielu utopii dwudziestowiecznych rewolt awangardowych. Poza tym można we wspomnianych dziełach odnajdywać pewne aluzyjne analogie do wybranych realizacji takich obecnie działających twórców, jak chociażby: Tony Cragg czy Anish Kapoor – twórców, którzy również w swoim czasie „przewartościowywali” pewne awangardowe „dogmaty” i „ortodoksje”. Mam nadzieję, że wskazane powyżej ogólne uwagi o kompozycjach przestrzennych pana Wojciecha Małka wskazują, że Jego sztuka stanowi bardzo interesujące współczesne zjawisko artystyczne i reprezentuje wysoki potencjał wartości artystyczno-kulturowej.

Warto podkreślić również, że pan mgr Wojciech Małek wykazuje zauważalną aktywność, jeśli chodzi o publiczne prezentowanie dzieł plastycznych własnego autorstwa. W latach 2012-2019 zorganizował On siedem pokazów indywidualnych przejawów swojej twórczości, natomiast w latach 2013-2018 brał udział w około trzydziestu wystawach zbiorowych w kraju i zagranicą, współpracując między innymi z takimi instytucjami, jak: Uniwersytet w Ołomuńcu, Galeria Casa Matei w Rumunii, Centrum Kultury i Nauki Stara Kopalnia w Wałbrzychu, Galeria Sztuki Współczesnej w Ostrowie Wielkopolskim, Muzeum Narodowe we Wrocławiu czy Galeria Nadbałtyckiego Centrum Kultury w Gdańsku. Warto pamiętać również, że w 2018 roku Doktorant brał udział w konkursie szesnastej edycji przeglądu sztuki SURVIVAL we Wrocławiu. Godne uwagi są także kompetencje i osiągnięcia dydaktyczne mgr. Małka. Przypomnijmy raz jeszcze, że w latach 2013-2016 był On zatrudniony w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu na stanowisku technika odlewnika w pracowni odlewniczej prof. ASP Mateusza Dworskiego, co między innymi (oprócz określonych doświadczeń pedagogicznych i twórczych) zaowocowało również zdobywaniem zaawansowanej wiedzy praktycznej przez Doktoranta, np. podczas obsługi pieców odlewniczych. Z kolei w ramach pracy jako asystent – pracy rozpoczętej w 2016 roku we wrocławskiej ASP – pan mgr Wojciech Małek współprowadzi zajęcia dla studentów i studentek: I roku kierunku „Malarstwo” (wraz z dr. Markiem Sienkiewiczem) oraz dla osób z I i II roku z Wydziału Ceramiki i Szkła (odpowiednio: w latach 2016-2018 – ze starszym wykładowcą, panem Waldemarem Szmatałą; oraz od 2018 roku – z dr hab. Magdaleną Grzybowską, prof. ASP we Wrocławiu). Celem wspomnianych powyżej zajęć jest zapoznawanie osób studiujących z podstawami zagadnieniami i problemami rzeźby, takimi jak, dajmy na to: wykonywanie studium „z żywego modelu” czy rozwijanie szeroko pojmowanej „kultury artystycznej” związanej przykładowo z określaniem układów przestrzennych danych kompozycji rzeźbiarskich lub reliefowych. Doktorant, jak sam to deklaruje (w przygotowanych przez siebie na potrzeby przewodu doktorskiego materiałach) w przypadku omawianej powyżej asystenckiej pracy dydaktycznej: „bierze czynny udział w [pracownianych] korektach (...) oraz w przygotowywaniu wystaw przeglądowych, końcoworocznych oraz wystaw z okazji dni otwartych Uczelni” (zob.: W. Małek, Opis dorobku dydaktycznego, s. 1). Od 2016 roku pan Wojciech Małek należy również do grona dydaktyków wrocław-

skiej ASP prowadzących kursy i konsultacje przygotowujące do egzaminów wstępnych na kierunek „Rzeźba” ww. Uczelni, poza tym zaangażowany jest także w prace organizacyjne związane ze wspomnianymi powyżej egzaminami. Warto przypomnieć też raz jeszcze, że Doktorant od 2014 roku pracuje dodatkowo również w Zespole Szkół Plastycznych im. Stanisława Kopystyńskiego we Wrocławiu jako nauczyciel rzeźby. We wspomnianej placówce edukacyjnej, oprócz działalności typowo dydaktycznej, mgr Wojciech Małek organizuje również wiele cennych inicjatyw zapoznających uczniów i uczennice tychże Szkół, zarówno z potencjałem i działalnością wrocławskiej ASP, jak i z bieżącymi wydarzeniami artystycznymi z dziedziny sztuk wizualnych, takimi jak: wystawy, festiwale czy ekspozycje muzealne, które odbywają się w mieście Wrocławiu. Doktorant ma również na swoim koncie pewne istotne działania z dziedziny popularyzacji sztuki, które między innymi związane są z realizacją warsztatów i pokazów dotyczących odlewnictwa artystycznego. W tym kontekście warto przypomnieć chociażby współprowadzenie przez mgr. Małką międzynarodowych działań warsztatowych z dziedziny formowania rzeźb w celu uzyskania odlewów żeliwnych (dla grona studenckiego oraz dydaktycznego, jak również dla zaproszonych artystów i artystek) podczas Festiwalu Wysokich Temperatur we Wrocławiu, odpowiednio w latach: 2014, 2015 i 2016.

Oceniając dotychczasowy dorobek pana magistra Wojciecha Małką, w ujęciu całościowym, należy stwierdzić, że dorobek ten jest z całą pewnością w pełni wystarczający, zarówno pod względem ilości zrealizowanych inicjatyw zawodowo-twórczych po ukończeniu przez Kandydata studiów magisterskich, jak i pod względem jakości i różnorodności tychże osiągnięć – do podejmowania przez magistra Małką starań o uzyskanie stopnia doktora w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki. Wobec wspomnianego dorobku nie mam jakichkolwiek uwag krytycznych, uważam go za ewidentnie wartościowy i bardzo interesujący, zarówno w wymiarze artystyczno-merytorycznym, jak i w sferze technologiczno-warsztatowej.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Praca doktorska magistra Wojciecha Małką z dziedziny sztuki (w dyscyplinie artystycznej sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki) pt. „Natura Form” – zrealizowana pod opieką promotorską dr hab. Magdaleny Grzybowskiej, prof. ASP we Wrocławiu oraz dr Anny Bujak (promotorki pomocniczej) – składa się z części artystycznej oraz ze ściśle z nią powiązanej części teoretyczno-opisowej, którą traktować można jako twórczy autokomentarz budujący „kontekstualne tło” dla zaproponowanych przez Doktoranta dzieł wizualnych. Reprezentacja artystyczna dysertacji doktorskiej pana Wojciecha Małką obejmuje, jak wskazuje to sam Doktorant: „trzydzieści abstrakcyjnych obiektów przestrzennych [powstałych] przy użyciu dwóch różnych technik i dwóch surowców – osiem rzeźb wykonanych zostało z czarnej blachy stalowej, a kolejne pięć to odlewy aluminiowe. Dzięki temu kompozycje [te] są zróżnicowane pod względem masy, jak i skali, przyjmując w obu przypadkach kształty [swego rodzaju] »nadmuchanych« form. Część z nich została pokryta farbą proszkową o różnych kolorach, inne zaś częściowo lub całościowo (...) [poddane zostały] procesowi rdzewienia” (zob.:

W. Małek, „Natura Form. Rozprawa doktorska w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuk pięknych”, s. 60). Uzupełniając wypowiedź mgr. Wojciecha Małka, można podać nazwy konkretnych prac stanowiących zbiór Jego dzieł doktorskich oraz ich podstawowe „dane katalogowe”, a więc odpowiednio, takie tytuły i dane, jak: „Poroże” (wymiary: 100x100x20 cm, materiały: stal pokryta kolorem, drewno), „Skrzydłak” (wymiary: 178x95x95 cm, materiał: stal pokryta kolorem), „Strąk” (wymiary: 224x74x24 cm, materiały: stal pokryta kolorem, drewno), obiekt I z serii „Trzy formy” (wymiary: 38x17x16 cm, materiał: stal pokryta kolorem), obiekt II z serii „Trzy formy” (wymiary: 70x38x24 cm, materiał: stal pokryta kolorem), obiekt III z serii „Trzy formy” (wymiary: 65x120x38 cm, materiał: stal pokryta kolorem), „Perła” (wymiary: 206x96x24 cm, materiały: stal i drewno pokryte kolorem), „W tańcu” (wymiary: 210x44x36 cm, materiały: stal i drewno pokryte kolorem), „Perła II” (wymiary: 41x27x7 cm, materiały: aluminium, stal), „Figura” (wymiary: 47x23x6 cm, materiał: aluminium pokryte kolorem), „Figura II” (wymiary: 64x38x41 cm, materiały: aluminium, stal), „Figura III” (wymiary: 41x30x11 cm, materiały: aluminium, stal), „Zwierz” (wymiary: 48x33x11 cm, materiały: aluminium, stal). Doktorant w wymienionych powyżej pracach twórczo i biegle pod względem warsztatowym wykorzystał wybrane tropy i procesy artystyczno-technologiczne zakładające: albo wypełnianie powietrzem z kompresora odpowiednio spawanych płaskich form z blachy stalowej, uzyskiwanych wcześniej z autorsko opracowanych szablonów; albo wykonywanie odlewów z aluminium przy użyciu „metody skrzynkowej”, przy wykorzystaniu wcześniej przygotowanych modeli gipsowych, stworzonych poprzez wypełnienie gipsem, uprzednio przygotowanego „worka” powstałego na drodze zszywania dwóch arkuszy powierzchni wykonanych z ekoskóry lub grubej folii plastikowej, w taki sposób, że „odwzorowywane” były kształty danych sylwetowych szablonów opracowanych jeszcze wcześniej przez samego Artystę. Wspomniane tropy artystyczno-technologiczne nie są oczywiście całkowicie innowacyjną inwencją mgr. Wojciecha Małka. Młody rzeźbiarz nawiązuje w tym przypadku bowiem do pewnych wcześniejszych twórczych eksperymentów i doświadczeń, między innymi, takich artystów jak: Ewerdt Hilgemann czy Andrzej Pawłowski. Znaczące jest jednak to, że mgr Wojciech Małek znacznie rozwija wspomniane powyżej eksperymenty oraz bardzo trafnie wiąże je z własnymi indywidualnymi preferencjami kreacyjno-formalnymi, nadając im kontekstualnie „nowe” oblicze, znaczenie i oddziaływanie. Co najważniejsze jednak bardzo wysoka i cenna zarazem wartość prac doktorskich pana Wojciecha Małka tkwi przede wszystkim w ich znaczącym potencjale artystyczno-kulturowym, który mógł się objawić między innymi, choć nie tylko oczywiście, dzięki perfekcji warsztatowej Autora. Oceniana w niniejszej recenzji artystyczna część dysertacji doktorskiej podejmuje również bardzo ciekawą – dialogiczną, ale i polemiczną w pewnym sensie – „grę” z szeroko pojmowanymi „tradycjami” XX-wiecznej rzeźby awangardowej. Doktorant z całą pewnością jest przecież silnie zafascynowany bogatym dziedzictwem rzeźbiarskiej abstrakcji organicznej ubiegłego stulecia, co znajduje swe odbicie w Jego rzeźbach z serii „Natura Form”. W ww. serii podejmuje On również strategię „ażurowego” komponowania struktur przestrzennych, trafnie łącząc je z przestrzeniami otoczenia, w czym również staje się kontynuatorem pewnych rozwiązań formalnych wybranych XX-wiecznych awangardowych rzeźbiarzy i rzeźbiarek. Obiekty z cyklu „Natura

form” można również interpretować jako bardzo interesującą „kontynuację” preferencji twórczych przedstawicieli antymimetycznego nurtu surrealizmu, którego reprezentantem był, między innymi, tak podziwiany przez Doktoranta, Hans Arp. Z drugiej jednak strony, prace przynależne do zestawu dzieł doktorskich pana Wojciecha Małka mają pewne cechy korespondujące z jak najbardziej aktualnymi dziś przewartościowaniami i intuicjami twórczymi, w tym również takimi, które wykraczają zdecydowanie poza modernistyczno-awangardowe utopie. Przykładowo prace te są niezwykle atrakcyjne wizualnie, nie są totalnie radykalne artystycznie oraz mogą być, z różnych powodów, bliskie szerokiemu, potencjalnemu kręgowi odbiorców, w czym przeciwstawiają się one hermetyzmowi wielu utworów ubiegłowiecznej Awangardy. Pod względem czysto strukturalnym są to również prace niezwykle ciekawe. Pomimo swej niekonwencjonalności, zawsze są one znakomicie i trafnie skomponowane. Poza tym niektóre z nich aluzyjnie kreują „wrażenie ruchu” czy też „wyważonego dynamizmu” zaprezentowanych form; inne z kolei, dzięki adekwatnemu wykorzystaniu koloru doprowadzają do swoistej „dematerializacji” eksponowanych przez Autora elementów rzeźbiarskich. Wszystko to doprowadzać może do tego, że potencjalny odbiorca obcując z omawianymi tu dziełami, może czuć się zaciekawiony i zaintrygowany ich artystyczną „istotą/naturą”, mając jednocześnie możliwość przeżywania rozmaitych stanów emocjonalnych wywoływanych przez oceniane tu kompozycje, jak również mogąc potencjalnie podejmować różnorodne przemyślenia na ich temat lub na temat powiązanych z nimi, mniej lub bardziej bezpośrednio, kwestii kulturowych. Kompozycje przestrzenne z serii „Natura Form” są moim zdaniem ciekawie zróżnicowane (np. pod względem skali) oraz mogą one, jak przypuszczam, znakomicie prezentować się w realnej przestrzeni, na potencjalnej wystawie, wchodząc same ze sobą w intrygujące relacje dialogiczne i „polemiczne”. Ich Autor, pomimo zauważalnej dyscypliny warsztatowej, wpisanej w powstawanie omawianych dzieł, potrafił również trafnie wykorzystać aleatoryczne tropy działań techniczno-warsztatowych, nie popadając zarazem w jakikolwiek niebezpieczny artystycznie schemat czy też przejaw rutyny twórczej. W efekcie finalnym mamy do czynienia w tym przypadku z dojrzałym, rozbudowanym dziełem sztuki o wysokiej wartości artystycznej, stanowiącym owoc zaangażowanych poszukiwań twórczych mgr. Wojciecha Małka, realizowanych przez Niego konsekwentnie i wytrwale przez ostatnie kilkanaście lat.

Należy podkreślić również, że z całą pewnością pan magister Wojciech Małek wyeksponował bardzo wiele interesujących uwag i rozważań w przygotowanej przez siebie części teoretycznej, ocenianej w niniejszej recenzji, dysertacji doktorskiej. Wspomniana powyżej część teoretyczna została przez Doktoranta bardzo starannie i klarownie przygotowana pod względem formalnym, edycyjnym i wizualnym. Charakteryzuje się ona także adekwatną konstrukcją i odpowiednim ujęciem problemowym, jak również godnymi pochwały walorami językowymi. Autor w bardzo konstruktywny poznawczo i w zdyscyplinowany intelektualnie sposób potrafił w ocenianym tekście skonfrontować ze sobą subiektywne, indywidualne refleksje z zasadnymi odniesieniami do takich dziedzin, jak: estetyka czy teorie sztuki. Czytając omawiane opracowanie można dowiedzieć się na przykład: jakie są inspiracje i fascynacje twórcze mgr. Wojciecha Małka, poznać specyfikę i wnikliwą dokumentację artystycznej reprezentacji Jego pracy doktorskiej, ale również przypomnieć sobie najważniejsze ustalenia

teoretyczne dotyczące pojęć i fenomenów: formy, natury, *mimesis* i innych ważnych dla Artysty kontekstualnych obszarów odniesień. Omawiana część teoretyczna jest z całą pewnością esencjonalna i bardzo interesująca w lekturze. Godnym uwagi i pozytywnego wartościowania jest też w niej zauważalnie wnikliwie opracowany „opis” dotyczący kwestii czysto technologicznych (związanych z realizacją obiektów przestrzennych stanowiących cykl prac doktorskich pana Wojciecha Małka). Poza tym moją uwagę zwróciły także lapidarne, i bardzo trafne zarazem, autorskie analizy formalne poszczególnych kompozycji doktorskich mgr Małka oraz bardzo dobry materiał fotograficzny – z powodzeniem zamieszczone w omawianej tu rozprawie pisemnej.

Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione powyżej uwagi i spostrzeżenia, chciałbym wyraźnie podkreślić, że, w ujęciu całościowym, praca doktorska pana magistra Wojciecha Małka pt. „Natura Form” jest niezwykle interesującym i wartościowym osiągnięciem artystycznym i tym samym zasługuje ona na uznanie oraz na jak najwyższe pozytywne akty wartościowania. Jej autor jest dojrzałym twórcą, który – oprócz tego, że potrafi tworzyć znakomite dzieła sztuki – jest również osobą świadomą i zdolną konstruować cenne refleksje analityczno-teoretyczne na temat zrealizowanych przez siebie artefaktów wizualnych. Ze względu na bardzo wysoki poziom artystyczny i merytoryczny pracy doktorskiej pana Wojciecha Małka, z przyjemnością wnoszę również, jako recenzent, postulat o jej wyróżnienie.

K O N K L U Z J A

Po wnikliwym przeanalizowaniu i ocenie dorobku oraz pracy doktorskiej pana magistra Wojciecha Małka, pracy przygotowanej pod opieką promotorską dr hab. Magdaleny Grzybowskiej, prof. ASP we Wrocławiu oraz dr Anny Bujak (promotorki pomocniczej), stwierdzam, że wspomniana praca stanowi oryginalne i bardzo interesujące dokonanie artystyczne oraz wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną Kandydata w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki, jak również umiejętność prowadzenia przez magistra Wojciecha Małka samodzielnej pracy artystycznej. Uważam również, że przedstawiona przez pana Wojciecha Małka praca doktorska uzasadnia nadanie Mu stopnia doktora sztuki w dziedzinie sztuki w dyscyplinie artystycznej sztuk plastycznych i konserwacji dzieł sztuki, jako osobie dojrzałej i świadomej pod względem realizowanych poszukiwań twórczych. Ze względu na bardzo wysoki poziom artystyczny i merytoryczny pracy doktorskiej pana Wojciecha Małka, z przyjemnością wnoszę również, jako recenzent, postulat o jej wyróżnienie.

.....
PODPIS RECENZENTA